

[Socialministeren]

jeg under et samråd den 26. august 1989 skulle have udtalt, at bistandslovens § 49 slet ikke kan anvendes i disse situationer.

Jeg vil også gerne minde om, at Socialstyrelsen lavede en undersøgelse om kommunernes generelle praksis med hensyn til anvendelse af bistandslovens § 49. Undersøgelsen blev sendt til Folketingets Socialudvalg den 10. november 1989, og et af hovedresultaterne fra denne undersøgelse er, at kommunerne i et ikke uvæsentligt omfang anvender netop denne bestemmelse.

I bemærkningerne til beslutningsforslaget omtales også Socialstyrelsens undersøgelse fra oktober 1989 om de nye betalingsregler for kontanthjælpsmodtagere. Det er korrekt, at denne undersøgelse viste, at der hyppigere forekom restancer blandt kontanthjælpsmodtagere end blandt andre forældre. Nu må man imidlertid være opmærksom på, at undersøgelsen er foretaget på et tidspunkt, hvor betalingsreglerne var relativt nye. Det betyder bl.a., at den også omfattede en del kontanthjælpsmodtagere, som tidligere havde været vant til ikke at skulle betale, og realistisk må man derfor nok kunne forvente, at disse forældre vil have særlig vanskeligt ved at tilpasse sig den ny situation.

Det må også tages i betragtning, at den ny situation forøgede kommunernes og forældrenes incitament til at gøre brug af deltidstilbud, der jo er billigere i forældrebetaling, og garantiordninger. Det må derfor formodes, at der er brug for en vis tid, før kommunerne og forældrene tilpasser sig den ny situation.

Det er mit umiddelbare indtryk, at der nu er rimelig ro på området. Det vil jeg gerne have bekræftet, og derfor vil jeg bede Socialstyrelsen om at foretage en ny undersøgelse, hvor vi kan få belyst, hvordan det går med betalingsreglerne for kontanthjælpsmodtagere, herunder om, hvorledes kommunerne faktisk anvender bistandslovens § 49 nu, og de særlige regler om, at forældrebetalingen kan nedsættes, evt. helt bortfalde, hvis særlige sociale eller pædagogiske forhold omkring barnet taler for det.

Først når denne undersøgelse er afsluttet, kan man tage stilling til, om det er nødvendigt at indføre videregående inddrivelsesbestemmelser for kommunerne. Hvis der skulle blive behov for at overveje noget sådant, vil jeg imidlertid tage afstand fra forslag om, at kommu-

nalbestyrelsen skal have en generel hjemmel til at udelukke børn fra en daginstitutionsplads, hvis forældrene ikke betaler deres restance. Her mener jeg, at der er et selvstændigt hensyn til børnenes behov, som ikke uden videre kan tilsidesættes, blot fordi deres forældre ikke overholder deres forpligtelser.

Min konklusion er derfor, at beslutningsforslaget rejser et særdeles vigtigt socialpolitisk og moralsk spørgsmål, men at der for tiden ikke er grundlag for at gribe ind, og jeg må derfor afvise forslaget i den foreliggende form.

Jytte Andersen (S):

Vi har ikke i Socialdemokratiet den forholdsvis positive holdning, som gik som en rød tråd igennem socialministerens besvarelse.

Vi synes, Fremskridtspartiets forslag er uacceptabelt, og afviser det klart, både den del, som taler om skrappe inddrivelsesprincipper, og den del, som taler om muligheden for at opsig børn fra en daginstitution. Når vi afviser det, hænger det såmænd ikke sammen med, at vi ikke mener, at man principielt skal betale for de ydelser, man modtager, men fordi der her er tale om – og det fremgår meget klart af bemærkningernes ånd og tone – en usmagelig klapjagt på de børneforældre, som har det vanskeligst rent økonomisk.

Man taler om, at nu skal bardunerne strammes for enlige forsørgere, og man henviser specielt til forsørgere, der er på kontanthjælp. Vi deltager altså ikke i den form for klapjagt på børnefamilier, som kan have vanskeligt ved eng imellem at få betalt deres ydelser.

Vi føler os rimelig trygge ved, at man i kommunerne har mulighed for at inddrive i det omfang, kommunerne skønner der er noget at inddrive. Endelig vil jeg sige, at forslaget lægger også op til, at børn er noget, man bare kan tage ud og ind af daginstitutionerne. Her vil jeg endnu en gang på Socialdemokratiets vegne sige til fru Jane Oksen, at for os er daginstitutioner ikke et nødvendigt onde, men et gode for børns vilkår, et gode i deres udvikling og opvækst. Derfor kan man ikke bare sådan hive børn ind og ud af daginstitutionerne afhængigt af, om forældrene er i en beskæftigelsessituation eller muligvis i en overgangsperiode kan have vanskeligt ved at svare deres ydelser.

Det havde klædt Fremskridtspartiet, hvis man med samme ildhu havde kastet sig over